

«Μα είμαι αμαρτωλός και δεν τολμώ ν' αντικρίσω τον άγιο»...

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

[agios_ioannis_chrysostomos5](#)

«Μα είμαι αμαρτωλός», λες, **«και δεν τολμώ ν' αντικρύσω τον άγιο»**. Ακριβώς επειδή είσαι αμαρτωλός, έλα εδώ, για να γίνεις δίκαιος. Ή μήπως δεν γνωρίζεις, ότι και αυτοί που στέκονται μπροστά στο ιερό Θυσιαστήριο, έχουν διαπράξει αμαρτίες; Γι' αυτό οικονόμησε ο Θεός να υποφέρουν και οι ιερείς από κάποια πάθη, ώστε να κατανοούν την ανθρώπινη αδυναμία και να συγχωρούν τους άλλους.

«Αφού όμως δεν τήρησα όσα άκουσα στην εκκλησία», θα μου πει κάποιος, **«πως μπορώ να έρθω πάλι;»**. Έλα να ξανακούσεις τον θείο λόγο. Και προσπάθησε τώρα να τον εφαρμόσεις. Αν βάλεις φάρμακο πάνω στο τραύμα σου και δεν το επουλώσει την ίδια μέρα, δεν θα ξαναβάλεις και την επόμενη; Αν ο ξυλοκόπος, που θέλει να κόψει μια βελανιδιά, δεν κατορθώσει να τη ρίξει με την πρώτη τσεκουριά, δεν τη χτυπάει και δεύτερη και Πέμπτη και δέκατη φορά; Κάνε κι εσύ το ίδιο.

Αλλά, θα μου πεις, σ' εμποδίζουν να εκκλησιαστείς η φτώχεια και η ανάγκη να εργαστείς. Δεν είναι εύλογη ούτε τούτη η πρόφαση. Εφτά μέρες έχει η εβδομάδα. Αυτές τις εφτά μέρες τις μοιράστηκε ο Θεός μαζί μας. Και σ' εμάς έδωσε έξι, ενώ για τον εαυτό Του κράτησε μόνο μία. Αυτή τη μοναδική μέρα, λοιπόν, δεν δέχεσαι να σταματήσεις τις εργασίες;

Και γιατί λέω για ολόκληρη μέρα; Εκείνο που έκανε στην περίπτωση της ελεημοσύνης η χήρα του Ευαγγελίου, το ίδιο κάνε κι εσύ στη διάρκεια αυτής της μιας μέρας. Έδωσε εκείνη δυο λεπτά και πήρε πολλή χάρη από το Θεό. Δάνεισε κι εσύ δυο ώρες στο Θεό, πηγαίνοντας στην εκκλησία, και θα φέρεις στο σπίτι σου κέρδη αμέτρητων ημερών.

Αν όμως δεν δέχεσαι να κάνεις κάτι τέτοιο, σκέψου μήπως μ' αυτή σου τη στάση χάνεις τους κόπους πολλών ετών. Γιατί ο Θεός, όταν περιφρονείται, γνωρίζει να σκορπίζει τα χρήματα που συγκεντρώνεις με την εργασία της Κυριακής.

Μα κι αν ακόμα έβρισκες ολόκληρο θησαυροφυλάκιο γεμάτο από χρυσάφι και εξ αιτίας του απουσίαζες από το ναό, θα ήταν πολύ μεγαλύτερη η ζημιά σου, και τόσο

μεγαλύτερη, όσο ανώτερα είναι τα πνευματικά από τα υλικά.

Γιατί τα υλικά πράγματα, κι αν ακόμα είναι πολλά και τρέχουν άφθονα από παντού, δεν τα παίρνουμε στην άλλη ζωή, δεν μεταφέρονται μαζί μας στον ουρανό, δεν παρουσιάζονται στο φοβερό εκείνο βήμα του Κυρίου. Αλλά πολλές φορές, και πριν ακόμα πεθάνουμε, μας εγκαταλείπουν. Αντίθετα, ο πνευματικός θησαυρός που αποκτούμε στην εκκλησία, είναι κτήμα αναφαίρετο και μας ακολουθεί παντού.

«Ναι, αλλά μπορώ», λέει κάποιος άλλος, **«να προσευχηθώ και στο σπίτι μου»**. Απατάς τον εαυτό σου, άνθρωπε. **Βεβαίως, είναι δυνατό να προσευχηθείς και στο σπίτι σου, είναι αδύνατον όμως να προσευχηθείς έτσι, όπως προσεύχεσαι στην εκκλησία, όπου υπάρχει το πλήθος των πατέρων και όπου ομόφωνη κραυγή ικεσίας αναπέμπεται στο Θεό.**

Δεν σε ακούει τόσο πολύ ο Κύριος όταν Τον παρακαλείς μόνος σου, όσο όταν Τον παρακαλείς ενωμένος με τους αδελφούς σου. Γιατί στην εκκλησία υπάρχουν περισσότερες πνευματικές προϋποθέσεις απ' όσες στο σπίτι. Υπάρχουν η ομόνοια, η συμφωνία των πιστών, ο σύνδεσμος της αγάπης, οι ευχές των ιερέων.

Γι' αυτό, άλλωστε, οι ιερείς προϊστάνται των ακολουθιών, για να ενισχύονται με τις δυνατότερες ευχές τους οι ασθενέστερες ευχές του λαού, κι έτσι όλες μαζί ν' ανεβαίνουν στον ουρανό. Όταν προσευχόμαστε ο καθένας χωριστά, είμαστε ανίσχυροι, όταν όμως συγκεντρωνόμαστε όλοι μαζί, τότε γινόμαστε πιο δυνατοί και εκλύουμε σε μεγαλύτερο βαθμό την ευσπλαχνία του Θεού.

Κάποτε ο απόστολος Πέτρος βρισκόταν αλυσοδεμένος στη φυλακή. Έγινε όμως θερμή προσευχή από τους συναγμένους πιστούς, κι αμέσως ελευθερώθηκε. Τι θα μπορούσε, επομένως, να είναι πιο δυνατό από την κοινή προσευχή, που ωφέλησε κι αυτούς ακόμα τους στύλους της Εκκλησίας;

Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

Πηγή: askitikon.eu